

dil

tavuk

Televizyonu
ilk kez,
ekranda bir
tavukla tanıyan
3 yaşındaki
çocuğun
televizyonu aç
sözü:

“Gıdalk
aççı.”

Sözcükten önce *ne* vardı?

Belki söz, ondan önce hece, ondan önce ses, daha geride mırlama, hırlama, ötme, nefes ve gürültü. Çocuk ile hayvan burada birbirine yaklaşır. İkisi de dünya ile önce adlar üzerinden değil, bedenleri ve sesleriyle ilişki kurar. Tavuk “tavuk” olduğunu bilmeden gıdaklar. Çocuk “televizyon” sözcüğünü bilmeden ona

“gıdak” der ve onlar gayet güzel anlar. Dil geliştikçe ses söze, söz sözcüğe, sözcük anlama bağlanır. Dünya giderek doğru adlarla dolar ve bu uzun yol boyunca bir miktar neşe kaybeder.

Şiir ve sanatlar tam burada hayvanı ve çocuğu yeniden çağırabilir. Anlamı biraz gevşetir, sözcüğü yeniden sese yaklaştırır ve bize bir anlığına “gıdak aççı” deme hakkımızı geri verirler.

“Gıdalk
ağci.”

Ultraschall-Fernbedienung
serienmäßig

